

Barcelona és capital

Les esquerres han de ser capaces d'unir-se i articular la majoria social que denoten les enquestes

LAIA
BONET

L'enquesta que el mes de maig va publicar EL PERIÓDICO sobre la situació política a Barcelona és quelcom més que una dada demoscòpica: reflecteix, en tota la seva cruesa, alguns dels principals reptes que té Barcelona i, a l'esquerra, el PSC. Així ho confirmen les reflexions de molts analistes i també les converses que he pogut mantenir amb persones de sectors diferents sobre aquests reptes. Aquestes són les meves principals conclusions.

1. Barcelona i Catalunya. No hi ha projecte polític nacional possible sense Barcelona. Les ciutats són l'ecosistema polític, econòmic i social més ric i complex per a l'acció política, en el qual els conceptes del servei i de l'espai públic es posen a prova. I Barcelona, amb **Pasqual Maragall** al capdavant, va saber ser la ciutat referent i model, un llegat que ara s'ha d'actualitzar davant els nous reptes de la globalització. Barcelona i la seva àrea, per la seva dimensió, història i protagonisme econòmic i social, són el cor de Catalunya i, al mateix temps, un node global al món. Per això els que tenim un projecte per a Catalunya no podem desenvolupar-lo sense un projecte des de Barcelona i per a Barcelona. Barcelona és capital.

2. Les opcions progressistes. L'enquesta reflecteix, clarament, que **Xavier Trias** no consolida ni el seu lideratge ni la seva proposta. La ciutat està adormida i passiva. Sense energia i sense projectes. Dos anys després de ser elegit, els principals records de la seva gestió són la samarreta de Colom i les goteres dels Encants. I també la censurable gestió del deute de la Generalitat amb la ciutat. **Trias** anomena *responsabilitat* i *solidaritat* el fet de condonar i regalar recursos que necessiten els ciutadans i els serveis d'aquesta ciutat. El que a ell li va bé (la immobilitat) perjudica la ciutat.

Mentrestant, la fragmentació de l'oposició s'evidencia, i el PSC no és capaç d'oferir un relat convincent per cons-

►► (LEONARD BEARD)

truir una alternativa real. Paradoxalment, les possibilitats progressistes creixen per intentar un govern diferent. Però no es tracta de comptar suposats vots o sumes per imaginar o especular, sinó de construir un espai real de col·laboració entre les forces polítiques que desitgen un canvi a la ciutat. Un espai que ha de ser dins i fora dels partits amb les noves energies polítiques que creixen i es mobilitzen per un altre model de societat, de política i de partit. S'ha de construir una aliança social i política per al canvi. Amb humilitat i sense dirigismes, però amb un lideratge guanyador. Un compromís per Barcelona.

3. Les primàries socialistes. En aquest context, el PSC aposta per unes primàries obertes per aportar a aquesta aliança els seus millors recursos humans, tècnics i polítics. Aquestes primàries poden servir per dirimir – o pactar– el poder orgànic (del partit) o per trobar una

rara avis... o un pardal voluntariós (el candidat o candidata). Jo, en canvi, crec que han de servir per seguir avançant en els canvis que la societat demana als partits i al PSC en particular, reconnectant amb la ciutadania.

Canvis d'actituds, de formes, de propostes... i de persones. I avançar, tant com sigui possible, cap a unes primàries de tota l'esquerra progressista. Ens hi juguem molt. ¿Per què no fer-ho possible i remoure els petits i conservadors –encara que legítims– espais de poder partidaris de tots per construir una majoria inqüestionable per al canvi? ¿No seria trist –i irresponsable– que, sent majoria els electors disposats al canvi, els partits que el poden representar (sense exclusivitat) no ens poséssim d'acord per concertar una gran mobilització electoral?

L'enquesta citada no ha de servir per prendre decisions ni personals ni polítiques. Les persones que hi hem aparegut no som, a més, les úniques que legítimament puguin voler ajudar el seu partit. A més, el grau de descoïxement és altíssim –i revelador també– en relació amb el protagonisme, posició o responsabilitat política de cadascun de nosaltres. Però seria un error ignorar algunes pistes eloqüents: crec que hi ha ganes de més canvis encara i d'altres estils en els lideratges socialistes.

Contribuiré, en la mesura de les meves possibilitats, a aquests reptes. En la posició que sigui, on sigui i amb qui vulgui treballar per aquest compromís; assumint les meves responsabilitats. Ho afirmo per convicció i per actitud. Vull seguir construint el país que somio i pel qual lluito. Faig meves les paraules de **Josep Pallach**, a qui el meu pare admirava: «La nació no és per a nosaltres ni un fet diví, ni tan sols una dada indestructible de la natura humana. És un fet històric, social, sotmès a totes les sinuositats del fer i desfer dels homes...». Doncs això, estic segura que som majoria els que creiem que la nació es construeix a cada casa, a cada barri i a cada ciutat.

Exdiputada del PSC al Parlament.
